

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 1292/12

לפני : כבוד המשנה לנשיא מ' נאור
כבוד השופט ס' גובראן
כבוד השופט נ' סולברג

העותרים : 1. ודים ליבשיץ
2. גאנה קורצ'אק
3. פלוני
4. פלוני

נ ג ד

המשיבים : 1. שר הפנים
2. מנהל מינהל האוכלוסין

עתירה למתן צו על-תנאי וצו ביניים

תאריך הישיבה : כ"ח באלול התשע"ג (03.09.2013)

הודעה מעדכנת מטעם המשיבים מיום 16.1.2014
הודעה מעדכנת מטעם העותרים מיום 26.1.2014

בשם העותרים : עו"ד ראובן ליפקין

בשם המשיבים : עו"ד מוריה פרימן ; עו"ד ראובן אידלמן

פסק-דין

השופט נ' סולברג:

1. עתירה לקבלת אשרת עלייה לפי סעיף 4א לחוק השבות, התש"י-1950 (להלן – חוק השבות), ולקבלת אזרחות לפי סעיף 2(א) לחוק האזרחות, התשי"ב-1952.

עיקרי העובדות וההליכים

2. העותר 1 (להלן: העותר) מבקש לראותו כזכאי שבות מכוח היותו יהודי; להכיר בעותרת 2 (להלן: העותרת) מכוח סעיף 4א לחוק השבות בהיותה בת זוגו; וכמו

כן להכיר בילדיהם הקטינים – פלונים, ילידי שנת 2007 ושנת 2010, נתיני אוקראינה – כזכאי שבות, באשר הם בנים של יהודי, בהתאם לסעיף 4א לחוק השבות.

3. העותרת, נתינת אוקראינה, ילידת שנת 1977, נכנסה לישראל לראשונה ביום 10.12.2010 עם פלוני בנה, באשרת תייר (ב/2) מרובת כניסות, לצרכי "תיירות מרפא", כדי לקבל טיפול בבית החולים "איכילוב" במחלת הסרטן שפלוני לקה בה באוקראינה. כחצי שנה לאחר הגעת העותרת ופלוני לישראל, הגיע ארצה גם בנה השני של העותרת, וקיבל אשרת תייר רגילה מסוג ב/2. באותו מועד הגיעה ארצה גם בת נוספת של העותרת, באשרת תייר, אך בניגוד לשני הבנים – פלונים הנ"ל, העותרים 3 ו-4 – היא אינה בתו של העותר, ואינה עותרת בעתירה.

4. העותר, יהודי יליד שנת 1955, נתין אוקראינה, נשוי משנת 1981 לאישה שאינה העותרת, ולו ולאשתו בן משותף, שגם הוא אינו עותר בעתירה זו. בשנת 2004 היגר העותר עם אשתו ובנם המשותף לגרמניה, ומאז הוא מתגורר שם כתושב קבע עם משפחתו, ומנהל בגרמניה ובאוקראינה את עסקיו. העותר נכנס לישראל לראשונה ביום 9.2.2011 באשרת תייר מסוג ב/2, ומאז בא ארצה לביקורים קצרים.

5. במהלך חודש יולי 2011 הגישו העותר והעותרת בקשה לקביעת אבהות לבית המשפט לענייני משפחה, לפיה יוצהר על העותר כאביהם הביולוגי של פלונים, העותרים 3 ו-4. בהסתמך על חוות דעת רפואית, קבע בית המשפט לענייני משפחה בהחלטה מיום 10.10.2011 כי העותר הוא אכן אביהם של השניים.

6. העותרים פנו ביום 24.10.2011 למשרד הפנים בבקשה להעניק להם ולשני בניהם אזרחות ישראלית "זאת מתוקף זכאותם לפי חוק השבות". בפועל, הגיש העותר בקשה לקבלת תעודת עולה עבורו ועבור שני הבנים. במקביל הגישו העותרת ובתה "בקשה להארכת רישיון ישיבה".

7. בקשת העותרים הועברה לבדיקת לשכת הקשר במשרד ראש הממשלה, ולאחר בחינתה נמצא כי העותר הוא יהודי כאמור בסעיף 4ב לחוק השבות, אך התרשמותה של לשכת הקשר הייתה כי אינו מתכוון להשתקע בישראל. זאת, בשים לב לדברים שמסר העותר במסגרת התשאול בלשכת הקשר, ובין היתר, כי הוא נמצא במערכת יחסים טובה וחזקה עם אשתו המתגוררת בגרמניה; כי אין בכוונתו להתגרש מאשתו-זו; כי את עסקיו הוא מנהל באוקראינה ובגרמניה; וכי אחת הסיבות להגשת הבקשה היא לשם קבלת מעמד עבור בנו פלוני החולה. לדברים הללו הצטרפה העובדה כי במהלך שנת

2011 הגיע העותר לישראל לביקורים אחדים, ושהה בארץ תקופות קצרות בלבד. כיוון שכך, המלצת לשכת הקשר הייתה כי בשל העדר כוונה של העותר להשתקע בישראל, אין להעניק לו תעודת עולה מכוח חוק השבות. באשר לפלונים – ילדיו של העותר – ציינה לשכת הקשר כי לא ברור כיצד יוכלו השניים לקבל מעמד בישראל, מאחר והם שוהים בישראל עם אָמם, העותרת, שאינה זכאית לכל מעמד בישראל. לשכת הקשר המליצה אפוא לדחות בשלב זה את בקשת העותר ושני בניו לקבל מעמד בישראל מכוח חוק השבות.

8. בהתאם להמלצה זו, ניתנה ביום 2.2.2012 החלטת רשות האוכלוסין, אשר דחתה את בקשת העותרים, היא ההחלטה אשר נגדה הוגשה העתירה דנן. על-פי ההחלטה, על יסוד בחינת הבקשה וההתרשמות כי "מר ודים ליפשיץ [העותר – נ' ס'], אבי הילדים אינו מתכוון להשתקע בישראל, תנאי בסיסי לקבלת מעמד בישראל, ע"פ חוק השבות, הוחלט לדחות את הבקשה. אמם הביולוגית של הילדים אינה זכאית למעמד בישראל, ולפיכך לא נוכל לאשר מעמד לילדים ללא הוריהם. נוצר הרושם שבני המשפחה מבקשים לקבל מעמד אך ורק לשם מימון הטיפולים הרפואיים. עם זאת, ככל שיחליט האב להשתקע בישראל, נדון בבקשה שנית".

9. כשלושה שבועות לאחר הגשת העתירה, ביום 6.3.2012, פנתה העותרת יחד עם בניה, פלונים, וכן עם בתה הנוספת הנ"ל שאינה צד לעתירה דנן בבקשה לקבלת מעמד מטעמים הומניטאריים. ביום 25.4.2012 החליט שר הפנים, בהתאם לסמכותו לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952, להעניק לפלוני רישיון לישיבת ארעי מסוג א/5 למשך שנה, מחמת מחלתו; לאחיו, לעותרת ולבתה, ניתן רישיון לישיבת ביקור למשך שנה. ביום 19.11.2013 החליט מנכ"ל רשות האוכלוסין להאריך את רישיון ישיבת הארעי שבידי פלוני (מסוג א/5), וכן גם את רישיונות הביקור שבידי אחיו, העותרת ובתה (מסוג ב/2), בשנה נוספת.

10. בעקבות הדיון בעתירה ביום 3.9.2013 והערותינו במהלכו החליט מנכ"ל רשות האוכלוסין להעניק לפלונים (שני הבנים, העותרים 3 ו-4) רישיון לישיבת ארעי מסוג א/5, אשר יחודש מעת לעת עד הגיעם לגיל 18, וזאת ככל שימשיכו להתגורר בישראל, ובכפוף להוראות "נוהל מתן בפועל / הארכת רישיון לישיבת ארעי מסוג א/5 ורישיון לישיבת קבע" (נוהל רשות האוכלוסין וההגירה מס' 5.2.0023). עם הפיכתם לבגירים, יוכלו פלונים לממש את זכאותם לפי סעיף 4א לחוק השבות, ובהתאם להוראות החוק. לאָמם, העותרת, הוחלט להעניק בשלב זה רישיון ישיבה ועבודה מסוג ב/1.

11. לטענת העותרים, העותר חפץ לעלות ארצה, ובהיותו יהודי הריהו זכאי לעלות על-פי חוק השבות. מכוח זכותו-שלו, על-פי סעיף 4א לחוק השבות, זכאית גם העותרת, כבת-זוגו, וכן גם פלונים, שני בניו. החלטתו האחרונה הנ"ל של מנכ"ל רשות האוכלוסין, לאחר הדיון בעתירה, אינה מניחה את דעת העותרים, משום שאין לפלונים לאן לשוב, ובשל סירובו של המל"ל ליתן קצבת נכות לפלוני בהעדר אזרחות.

12. מנגד טוענים המשיבים, כי החלטת רשות האוכלוסין מיום 2.2.2012, אשר קבעה כי העותר אינו זכאי שבות, הריהי נכונה ומוצדקת, לנוכח הדברים שמסר בתשואל בלשכת הקשר, מהם עולה כי אין בכוונתו להשתקע בישראל. בכל הנוגע לבניו, פלונים, טוענים המשיבים כי בקשתם של קטינים לקבלת מעמד עולה לפי חוק השבות אינה עומדת בפני עצמה, אלא נלווית לבקשת הוריהם, כפי שנקבע בבג"ץ 758/88 קנדל נ' שר הפנים (פ"ד מו(4) 505 (1992) (להלן: עניין קנדל)). מכאן, לפי גישת המשיבים, יכולים פלונים לממש את זכאותם לשבות אך ורק ככל שיש להם הורה זכאי שבות, אשר הביע כוונה להשתקע בישראל ולממש את זכאותו-שלו. כיוון שבמועד זה, אביהם של פלונים, העותר, אינו זכאי שבות, אין באפשרותם לעת הזאת לממש את זכאותם לשבות. אשר לעותרת, טוענים המשיבים כי הורה לקטין זכאי שבות אינו בא, ככזה, בגדר קבוצת הזכאים לשבות על-פי סעיף 4א(א) לחוק השבות. בהעדר קשר זוגי בין העותרת לבין העותר, אף לא ניתן לראותה כבת זוג של יהודי לעניין סעיף 4א(א) הנ"ל. כיוון שכך, אין להעתר לבקשת העותרת לקבל אזרחות ישראלית. המשיבים הדגישו כי החלטתו של מנכ"ל רשות האוכלוסין מיום 3.9.2013 מאפשרת לעותרת ולילדיה, פלונים, להמשיך ולהתגורר בישראל, ומקנה להם זכויות סוציאליות המוענקות לתושב ישראל.

דיון והכרעה

13. ראשית, לגבי העותר: סעיף 1 לחוק השבות קובע כי "כל יהודי זכאי לעלות ארצה". חוק השבות ממשיך וקובע בסעיפים 2 ו-3 כי עלייתו ארצה של יהודי תהיה על-פי אשרת עולה או על-פי תעודת עולה, בד בבד עם הבעת רצון להשתקע בישראל:

2. (א) העליה תהיה על פי אשרת עולה.

(ב) אשרת עולה תינתן לכל יהודי שהביע את

רצונו להשתקע בישראל חוץ אם נוכח שר הפנים שהמבקש

—

(1) פועל נגד העם היהודי; או

(2) עלול לסכן בריאות הציבור או בטחון המדינה; או

(3) בעל עבר פלילי העלול לסכן את שלום הציבור.

3. (א) יהודי שבא לישראל ולאחר בואו הביע את רצונו להשתקע בה, רשאי, בעודו בישראל, לקבל תעודת עולה.

(ב) הסייגים המפורשים בסעיף 2(ב) יחולו גם על מתן תעודת עולה, אלא לא ייחשב אדם למסכן בריאות הציבור לרגל מחלה שלקה בה אחרי בואו לישראל".
[ההדגשות הוספו - נ' ס']

כעולה במפורש מסעיפים אלה של חוק השבות, תנאי מקדמי לזכותו של יהודי לעלות ארצה, הוא הבעת רצון להשתקע בישראל. האם הביע העותר דנן רצון שכזה? סבורני כי יש להשיב על שאלה זו בשלילה. העותר אמנם טען בשפה רפה על כוונתו לחיות בישראל, אולם כלל הנסיבות מעלות ספק ממשי, ודומה כי הכוונה הנטענת אינה רצינית. העותר מנהל את עסקיו מחוץ לישראל, באוקראינה ובגרמניה; הוא ומשפחתו, קרי, אשתו ובנו, חיים בגרמניה; העותר הבהיר בדיון לפנינו כמו גם בהזדמנויות קודמות, כי הקשר עם אשתו חזק ויציב. אין בכוונתו להיפרד ממנה. משבחר העותר לקשור את גורלו עם אשתו, נתינת אוקראינה, על אדמת גרמניה, לא עם העותרת, ולא בישראל, אין הוא יכול להלין על החלטת משרד הפנים שלא להעניק לו מעמד מכוח חוק השבות. כפי שצינו המשיבים, ככל שיחליט העותר בעתיד כי בכוונתו להשתקע בישראל, ויפנה בבקשה מתאימה לקבלת מעמד עולה, ישובו גורמי המקצוע אצל המשיבים ויבחנו את בקשתו מחדש. בתמצית: לנוכח העובדה שלעת הזאת העותר אינו ממלא אחר התנאי המקדמי על-פי חוק השבות, קרי, הוא אינו מתכוון להשתקע בישראל, הרי שלא נפל פגם בהחלטה על דחיית בקשתו לקבל מעמד מכוח חוק השבות.

14. שנית, לעניינה של העותרת: בשנת תש"ל-1970 תוקן כידוע חוק השבות ונוסף לו סעיף 4א – כותרתו "זכויות בני משפחה" – על מנת להרחיב את מעגל הזכאים מכוח חוק השבות ולכלול גם את בני משפחתם הלא-יהודים של יהודים הזכאים לעלות ארצה. בהוראה זו תומכת העותרת את יתדותיה. זו לשונה:

"4א. (א) הזכויות של יהודי לפי חוק זה והזכויות של עולה לפי חוק האזרחות, התשי"ב-1952, וכן הזכויות של עולה לפי כל חיקוק אחר, מוקנות גם לילד ולנכד של יהודי, לבן זוג של יהודי ולבן זוג של ילד ושל נכד של יהודי; להוציא אדם שהיה יהודי והמיר דתו מרצון.

- (ב) אין נפקא מינה אם יהודי שמכוחו נתבעת זכות לפי סעיף קטן (א) עודדו בחיים או לאו ואם עלה ארצה או לאו.
- (ג) הסייגים והתנאים הקבועים לגבי יהודי או עולה בחוק זה או על פיו או בחיקוקים כאמור בסעיף קטן (א), יחולו גם על מי שתובע זכות לפי סעיף קטן (א)."

הוראת סעיף 4 הנ"ל נועדה ליתן מענה לתופעת נישואי תערובת בחו"ל, תולדה של גלות עם ישראל מארצו ופיזור בני העם היהודי בתפוצות (בג"ץ 3203/10 שטה נ' שר הפנים (20.8.2013) (להלן: עניין שטה)). בהסתמך על ההלכה הפסוקה אמרנו שם (בפסקה 10):

"הענקת הזכויות לבני משפחתו הלא-יהודים של זכאי השבות נועדה לאפשר לו לעלות יחד עם בני-משפחתו, הגם שאינם יהודים, כדי שיוכלו לחיות חיי משפחה משותפים בישראל, וזאת מתוך מטרה לעודד יהודים החיים מחוץ לישראל לעלות ארצה, ועל מנת להבטיח כי יהודים שנישאו בנישואי תערובת לא ירתעו מהגשמת זכותם לעלות לישראל".

ודוק: בן זוג של יהודי קונה זכויות לפי חוק השבות רק במידה שבני הזוג קשרו את גורלם יחדיו באופן כן ואמיתי. כדברים האלה נאמרו בבג"ץ 11406/03 פרוסקורוב נ' שר הפנים פסקה 6 (6.12.04):

"... פועל יוצא מתכליתו האמורה של סעיף 4 לחוק השבות הוא כי זכות שבות ניתנת גם לאדם לא יהודי מקום שקשר קשר גורל אמיתי ובר קיימא עם בת זוג יהודיה או זכאית שבות מכח בן משפחה יהודי והוא מבקש לעלות עמה לישראל ולהמשיך כאן בחיי שיתוף עימה במסגרת תא-משפחתי... הזכות לשבות מכח סעיף 4 לחוק השבות מניחה כהנחה מובנית שקשר הנישואין בין בני הזוג המבקשים לעלות לישראל הוא קשר כנה ואמיתי ואינו קשר פיקטיבי אשר נועד למטרות זרות".

[ההדגשות הוספו - נ' ס'].

15. נשוב לענייננו: העותר והעותרת הם הוריהם של בניהם, פלונים, העותרים 3 ו-4. אך העותר נשוי לאישה אחרת, נתינת אוקראינה, חי עמה ועם בנם בגרמניה, ומעיד כי הקשר המשפחתי הזה חזק ויציב. על רקע זה, אין ניתן להתייחס ברצינות לטענת העותר על חפצו לעלות ארצה, ולא לטענת העותר והעותרת על אודות קשר "כנה ואמיתי" ביניהם, המקיים לעותרת זכות שבות. אכן, כמסקנתם של המשיבים, הדעת נותנת, כי הטענה הועלתה מן השפה ולחוץ, על מנת להשיג את ההטבות הגלומות בהוכחת קשר זוגי בין העותר, בהיותו יהודי, לבין העותרת, מבלי שיש לטענה זו בסיס ממשי במציאות. זאת ועוד: אף אילו הנחנו כי העותר מקיים באמת ובתמים קשר זוגי עם העותרת, הרי שכל עוד איננו מתגרש מאשתו, מדובר בביגמיה, קרי, "ריבוי נישואין", וזוהי עבירה פלילית (סעיף 175 לחוק העונשין, התשל"ז-1977). סעיף 4א(א) לחוק השבות לא נועד להכשיר ביגמיה, ואין ניתן להשיג מכוחו זכויות ליותר מבן זוג אחד (ראו: בג"ץ 4632/04 גיימס אוקפור נ' מדינת ישראל- משרד הפנים (9.7.2006)). העותרת לא הוכיחה אפוא את זכאותה למעמד מכוח חוק השבות, ואין מקום להתערב בהחלטת המשיבים לדחות את בקשתה לקבל אזרחות ישראלית.

16. שלישית, לעניינם של פלונים, קטינים, העותרים 3 ו-4, בני העותר והעותרת: השניים זכאי שבות מכוח היותם ילדיו של יהודי, לפי סעיף 4א הנ"ל לחוק השבות. ברם, כאמור, מימוש זכותם לפי חוק השבות תלוי בהבעת רצונם להשתקע בישראל. בהיותם קטינים, אין די בהבעת רצון מצדם, אלא נדרשת הבעת רצון להשתקע בארץ מצד הוריהם או מאת אפוטרופוס שימונה להם, כפי שנקבע בעניין קנדל (בפסקה 2(ד)):

"זכויותיה [של הקטינה - נ' ס'] לפי סעיף 4א(א) כלא יהודיה הן כזכויות יהודי לפי חוק השבות. כשם שזכותו של יהודי לקבלת אשרת עולה מוקנית לו אם הביע את רצונו להשתקע בישראל, כן זכותה תלויה בהבעת רצון כזו. אך בהיותה קטינה, לא די בהבעת רצונה שלה. היא נתונה לאפוטרופסות של הוריה הכוללת גם את קביעת מקום מגוריה (סעיף 15 לחוק הכשרות המשפטית והאפוטרופסות, תשכ"ב-1962), לא כל שכן את קביעת המקום בו תשתקע. הבעת רצון להשתקע צריכה לבוא מההורים או מאפוטרופוס שימונה לה".

לאב העותר, כאמור, אין כוונה להשתקע בישראל; האם העותרת אינה זכאית למעמד בישראל מכוח חוק השבות; לא ניתן אפוא לעת הזאת להעניק לבניהם הקטינים מעמד בישראל מכוח חוק השבות.

17. העותרת טענה, כאמור, לזכאות שבות מכוח היותה בת זוג של יהודי, טענה שנדחתה לעיל, אך טענה גם כי היא זכאית למעמד מכוח חוק השבות, לנוכח זכאותם של פלונים הנ"ל, בניה הקטינים שלה ושל העותר. אין לקבל טענה זו. פלונים אמנם זכאים למעמד מכוח חוק השבות, בהיותם בנים לאביהם היהודי, אך –

“לא דומה זכאותו של יהודי לעלות ארצה – בחינת ‘ושבו בנים לגבולם’ – לזכויותיהם של בני משפחתו הלא-יהודים... מכיוון שבן-המשפחה הלא-יהודי עולה ארצה מכוח זיקתו לבעל זכות השבות ולא מכוח זיקתו-שלו לארץ ישראל, הרי שמעת שמימש את זכותו לקבלת מעמד בישראל בעקבות בן-משפחתו הזכאי, שוב אין הוא יכול להמשיך ולזכות אחרים מכוח חוק השבות. זכות השבות אינה נגררת עוד”.

(עניין שטה לעיל, בפסקה 10; ראו גם: בג"ץ 3648/97 סטמקה נ' שר הפנים (פ"ד נג(2) 728, 757 (1999)). הנה כי כן, אף אילו יכלו פלונים לממש את זכותם לפי חוק השבות בהיותם בנים של יהודי, הרי שהזכות אינה נגררת עוד, והם אינם יכולים להמשיך ולזכות אחרים מכוח חוק השבות, ובכללם אימם.

18. למעלה מן הצורך אציין כי גם אילו היו פלונים יהודים, שזכותם לשבות נובעת מעצמם ולא מכוח זיקתם לאב יהודי, עדיין לא יכלו לזכות את אימם במעמד בישראל:

“... ניסיון זה להיבנות מזכויות של ילדים קטינים, המותנות בהצהרה על רצונם להשתקע בארץ, לא יצלח. חוק השבות (וכמוהו חוק הכניסה לישראל) אינו יוצר פיצול משפחות בין הורים לקטינים ואינו מונע איחוד משפחות, גם אינו פוגע בזכות הקטין כלפי ההורים או בחובות ההורים כלפיו, כאפוטרופסיו. מקומו של קטין אצל הוריו. באשר יישבו הם, שם יישב הוא, ולא להפך. קטין תלוי בהוריו, ואין הוריו נתלים בו. כאפוטרופסים, הם הקובעים את מקום ישיבתו ולא הוא את מקום ישיבתם. קטיגוריה זו של הורים לילד, שהוא בעל זכאות לפי חוק השבות, אינה כלולה בקבוצת הזכאים שבסעיף 4א(א)”.
(עניין קנדל פסקה 2(ה)).

כך דרכו של עולם, שהקטין צועד בעקבות הוריו, ולא הם בעקבותיו. העותרת לא יכולה אפוא להיבנות בהקשר הנדון מבניה הקטינים.

19. לא נמצאה עילה להתערב בהחלטת המשיבים ולשנותה. העותר, יהודי, קבע את מקום מושבו בגרמניה, עם אשתו, נתינת אוקראינה, ועם בנו. העותר לא הביע רצון של ממש להשתקע בישראל, אין לו קשר כן ואמיתי עם העותרת, שאינה יהודיה, והיא לא זכאית למעמד בישראל מכוח חוק השבות. באין מעמד להורים על-פי חוק השבות, אין מעמד לבניהם הקטינים, ולא יכולים הקטינים לזכות את אימם מכוח חוק השבות.

20. דינה של העתירה אפוא להידחות. אדרבה, נראה כי בעקבות החלטתו העדכנית של מנכ"ל רשות האוכלוסין, לאחר הדיון לפנינו, מוטב היה לעותרים להניח לעתירתם ולהסכים למחיקתה, ומכל מקום לא לייחס למשיבים ניהול "מלחמת התשה" כלפיהם. המשיבים הלכו לקראת העותרים, לפני משורת הדין, בהחלטה ליתן לפלונים רישיון לישיבת ארעי מסוג א/5 אשר יחודש מעת לעת עד הגיעם לגיל 18, ועל-פיו הם תושבי ישראל, זכאים לזכויות הסוציאליות המוענקות לתושב ישראל, לרבות זכויות מכוח חוק ביטוח בריאות ממלכתי, התשנ"ד-1994. לכשיהיו פלונים בגירים, יוכלו לממש את זכאותם לפי סעיף 4א לחוק השבות. העותרת רשאית לעת הזאת לשהות עם בניה בישראל, על-פי רישיון ישיבה מסוג ב/1, המקנה לה גם זכות לעבוד לפרנסתה. על כל פנים, על יסוד האמור לעיל, אציע לחברי לדחות את העתירה.

ש ו פ ט

המשנה לנשיא:

אני מסכימה.

המשנה לנשיא

השופט ס' ג'ובראן:

אני מסכים.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט נעם סולברג.

ניתן היום, ג' באדר ב' התשע"ד (5.3.2014).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

המשנה לנשיא

העותק כפוף לשינויי עריכה וניסוח. 12012920_O14.doc עב+הג
מרכז מידע, טל' 077-2703333 ; אתר אינטרנט, www.court.gov.il